

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

בפני כבוד השופט דב גוטליב

תובע

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד אבישי סגל ואח'

נגד

נתבעת

הפניקס חברה לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד עמיחי טרוזמן ואח'

פסק דין

1. התובע, יליד 12/07/1991, תושב הרשות הפלשתינאית, נפגע בתאונת דרכים ביום 16/09/2015 (להלן: התאונה). התאונה אירעה בעת שהתובע נפל ממלגזה במהלך העבודה ונחבל.
2. בשל נזקי הגוף שנגרמו לו בתאונה, הגיש התובע תביעה זו לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים תשל"ה-1975 (להלן: חוק הפיצויים).
3. הנתבעת היא מבטחת המלגזה הרלוונטית והיא מכירה בחבותה לפצות את התובע בגין נזקיו ומשכך המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת מצבו התפקודי של התובע וגובה הפיצוי המגיע.
4. התאונה הוכרה כתאונת עבודה על ידי המוסד לביטוח לאומי (להלן: המל"ל), כאשר לאחר תקופה בה נקבעו לתובע נכויות זמניות, הועמדה הנכות הרפואית המשוקללת על שיעור 9.75%.
5. בנסיבות שפורטו, אבחן תחילה את מצבו הרפואי של התובע ואת פגיעתו התפקודית ואדון לאחר מכן בשיעור הפיצוי המגיע.

הפגיעה והנכות הרפואית

6. מתיק מוצגי התובע עולה כי לאחר התאונה פונה התובע באמצעות אמבולנס לבית חולים ברשות הפלשתינאית (להלן: בית החולים). צילום שנערך לתובע הדגים שבר של הרמוס פוביס (אגן) עליון מימין ותחתון משמאל ושבר בסקרום מימין. התובע טופל שמרנית, ואושפז בבית החולים למשך שלושה ימים.
7. בהמשך, התובע נותר במעקב רפואי והתלונן על כאבים בגב ובאגן.
8. נכותו הרפואית הצמיתה של התובע במל"ל נקבעה החל מיום 30/11/2016, שהינה נכות על פי דין לפי סעיף 6(ב) לחוק הפיצויים, כדלקמן:
 - א. 5% נכות לפי סעיף 37(א)(8) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן: תקנות הנכות), בגין השבר בסקרום.
 - ב. 5% נכות לפי סעיף 35(א-ב) לתקנות הנכות, בגין השבר בפוביס.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

9. להשלמת התמונה יצוין כי הוועדה הרפואית במל"ל קבעה בנוסף שאין מקום להפעיל את תקנה 15 וכי התובע מסוגל לחזור לעבוד.

10. הנכות הרפואית המחייבת היא הנכות הצמיתה שנקבעה במל"ל ולפיכך היא בשיעור (משוקלל) של 9.75% נכות. משכך נותר לקבוע את השפעת הנכות הרפואית על תפקודו של התובע.

ה. הפגיעה התפקודית

11. התובע יליד 12/07/1991 (כבן 24 במועד התאונה), עבד לדבריו כמסגר במסגריית מיוחדבניק (להלן: המסגרייה) החל משנת 2013 ועד לשנת 2017. בתצהירו טען התובע כי מאז התאונה הוא סובל מכאבים בגב, באגן וברגל ימין, אינו יכול ללכת למרחקים ארוכים, ואינו יכול להרים משקלים כבדים. לדבריו, לאחר ששב לעבודה (22/03/2016) הוא לא יכול היה לשוב לתפקידו הקודם כרתך חלונות ודלתות של מקלטים ולכן עבר לתפקיד אחר (הברגה והרכבה של ברגים למשקופים), הדורש פחות מאמץ פיזי.

התובע טוען כי ביום 09/03/2017 הוא פוטר מעבודתו במסגרייה ועבר לעבוד במקום אחר. לדבריו, בעקבות המגבלות בתאונה הוא אינו יכול לשוב לעבוד כמסגר (מקצוע אליו הוכשר והוסמך), התקשה למצוא עבודה לאחר שפוטר ושכרו ירד בשיעור משמעותי ולכן יש לקבוע כי שיעור הנכות התפקודית גבוה משיעור הנכות הרפואית.

12. הנתבעת טוענת בתורה כי הנכות שנתרה לתובע אינה בעלת השפעה תפקודית. בעניין זה מפנה הנתבעת לקביעת פרוטוקול המל"ל מיום 07/07/2016 שם נמצא כי התובע "מתהלך חופשי, אין לראות סימני חבלה חיצוניים, תנועת 2 פרקי ירכיים מלאות וחופשיות. תנועת ע"ש מותני ללא הגבלה. בדיקת NV תקינה". הנתבעת מוסיפה וטוענת כי התובע שב לעבודתו לאחר תקופת אי הכושר והמשיך לעבוד באותו מקום עבודה במשך כשנה וחצי; שכרו לא נפגע והוא עובד עד היום ללא הגבלה; התובע לא הוכיח כי נאלץ לשנות תפקיד בעבודה או כי חווה קשיים בעבודה בעקבות הפגיעה ונמנע להזמין עדים שיכולים היו לתמוך בטענותיו.

13. הלכה היא, כי הנכות התפקודית נקבעת בידי בית-המשפט על-יסוד מכלול הראיות והנסיבות שלפניו. הנכות הרפואית משמשת נקודת מוצא, אולם יש להוסיף ולבחון את השפעתה על הנפגע המסוים. כך, בין השאר, יש לתת משקל להיקפה, אופייה ומיקומה של הפגיעה, ולהתייחס להשפעתה של הנכות על מקצועו של הנפגע תוך התחשבות בגילו, השכלתו וכישוריו. משקל ממשי יינתן לראיות הנוגעות להשלכה התפקודית בפועל, למשל – שינויים שחלו בשכר הנפגע (ע"א 3049/03 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792 [1995] (להלן: עניין גירוגיסיאן); ע"א 2113/90 אדלר נ' סוכנויות דרום בע"מ [1992]; ע"א 6601/07 אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ [2010]).

14. הנכות שנקבעה לתובע בגין השבר בפוביס נקבעה לפי סעיף ליקוי 35(א-ב) לתקנות הנכות, והיא תואמת השפעה קלה (מאוד) על כושר הפעולה הכללי או התנועות ולכן מדובר בנכות שהיא בעלת השלכה תפקודית.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 58264-04-18 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

אשר לנכות שנקבעה לתובע בגין השבר בסקרום (סעיף 37(8)(א) לתקנות הנכות) – עיון בפסיקת בית המשפט המחוזי, המהווה הלכה מנחה, מעלה כי בהעדר נסיבות חריגות, אין לקבוע כלל ביחס לשברים בעמוד השדרה לפיו הנכות התפקודית נמוכה משיעור הנכות הרפואית.

בעניין זה נפסק בע"א 62416-10-17 פלוני נ' אליהו חברה לביטוח בע"מ (22/03/2018) כדלקמן:

"בית משפט קמא ביסס את הכרעתו על כך שהנכות בשיעור 5% בגין שבר בחוליה C2 (dens), אינה נכות תפקודית. אין בידנו להסכים לקביעה זו. ראשית, מסקנה זו לא עולה מחוות הדעת הרפואיות של מי מן המומחים; שנית, וזה העיקר, אמנם שבר בחוליה שהתאחה, ואשר אינו מותיר הגבלה, אין בו כדי להגביל תנועות עמוד השדרה לעת עתה, אולם נכות זו, שמקורה בשבר בחוליה, היא בעלת השלכה תפקודית מאחר ואין יודעים מה יוליד יום. נראה, כי המחוקק קבע נכות בגין שבר בחוליה שלא הותיר מגבלה בתנועות, מתוך הנחה ששבר בחוליה עלול להשפיע בעתיד על מצבו התפקודי של הנפגע (ראו לעניין זה דברי כב' השופטת דודקביץ לגבי ההיגיון שבבסיס הוראות 37 (8) א' לתוספת לתקנות בת"א (מרכז) 1402-08-13 אוסי נ' שומרה חברה לביטוח בע"מ (22.10.2013)" (ההדגשות אינן במקור, ד.ג.).

ראו בנוסף פסק הדין שניתן ברע"א 9242/09 ראדא חמדאן נ' מוסך מרום טל בע"מ (10/01/2010).

15. המפורט לעיל נכון גם למקרה כאן. אין בעובדה שלא נמצאה הגבלת תנועה בעמוד השדרה המותני, כדי לשלול שהנכות בעמוד השדרה היא בעלת משמעות תפקודית. לעת הזו, התובע אינו סובל ממגבלת תנועה אך הוא מתלונן על כאבים וקשיים ולא ניתן לשלול כי תהיה לפגיעה בעתיד השפעה תפקודית משמעותית יותר.

16. בנסיבות האמורות ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את גילו של התובע, השכלתו וכישוריו, הנכויות שנקבעו לו, תפקודו לאחר התאונה ואת מכלול נסיבות העניין, מצאתי להעמיד את הפגיעה התפקודית בשיעור 9.75%, בדומה לשיעור הנכות הרפואית.

17. משקבעתי את הנכות התפקודית אפנה לכימות ראשי הנזק.

הנזק

18. למען הנוחות אחזור על הנתונים הרלוונטיים הנדרשים:

התובע יליד: 12/07/1991.

מועד התאונה: 16/09/2015.

גיל התובע בעת התאונה: 24.1.

גיל התובע כיום: 29.8.

שיעור נכות רפואית: 9.75%.

שיעור נכות תפקודית: 9.75%.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

בסיס השכר:

19. במועד הרלוונטי לתאונה עבד התובע במסגרייה. בסיכומיו טוען התובע שיש לחשב את בסיס שכרו בעבר ובעתיד לפי ממוצע שלושת החודשים שקדמו לתאונה, בשיעור 9,434 ₪.
20. הנתבעת טוענת כי יש להעמיד את בסיס השכר של התובע לפי הנתונים המצטברים שמופיעים בתלוש השכר של חודש אוגוסט 2015, ובשיעור של 7,055 ₪ (לאחר ניכוי מס).
21. לאחר שעיינתי בתלושי השכר של התובע בשנת 2015 (עד מועד התאונה) שוכנעתי שיש לקבוע את בסיס השכר של התובע נכון למועד התאונה לפי הנתונים המצטברים בשנת 2015 (ר' תלוש שכר מחודש אוגוסט 2015), בסך של 7,055 ₪ (לאחר ניכוי מס) ובשערך להיום, 7,143 ₪.
22. עיון בתלושי השכר שצירף התובע משנת התאונה (2015) מעלה כי שכרו לא היה קבוע, והיה תלוי בשעות נוספות (לא קבועות) שביצע ולבטח לא ניתן לקבוע כי שכרו הממוצע עמד על 9,434 ₪ כנטען בסיכומיו (כך למשל, בחודש ינואר 2015 השתכר התובע סך של 4,307 ₪, בחודש פברואר 2015 השתכר 3,857 ₪ ובחודש מרץ 2015 השתכר 5,361 ₪). לאמור יש להוסיף כי מתוך שלושה תלושי שכר מהם מבקש התובע לגזור את ממוצע שכרו נמצא גם תלוש השכר של חודש יולי 2015, בו קיבל תשלום בגין דמי הבראה בשיעור 2,268 ₪.

הפסד השכר בעבר

23. בסיכומיו עותר התובע לפיצוי בגין הפסדי שכר בעבר בסכום כולל של 146,226 ₪. לדבריו, נגרמו לו הפסדי שכר בתקופה בה לא עבד לאחר התאונה והיה באי כושר בשיעור 100%, ואף לאחר ששב לעבודתו ועד ליום 31/07/2016.
24. הנתבעת טוענת שלא נגרמו לתובע כל הפסדי שכר בעבר, פרט לתקופות בהן היה באי כושר; לא הוכח שהתובע סבל ממגבלות בעקבות התאונה או כי שכרו פחת בעקבות התאונה; התובע לא הזמין עדים שיכולים להעיד על קשיים בעבודה הקודמת והנוכחית (לרבות אחיו שעבד עמו ואחיו) או כי החליף תפקיד במקום עבודתו הקודם וכי אינו יכול לעבוד כמסגר בעקבות התאונה.
25. כפי שנפסק לא פעם, ככל שמדובר בהפסדי שכר, מדובר ב'נזק מיוחד' שיש להוכיח במסמכים ובראיות (ע"א 810/81 לוי נ. מזרחי פ"ד לט(1)477), שכן לאור טבעו ואופיו של הנזק – ניתן בדרך כלל להביא נתונים מדויקים ועל התובע חלה החובה להביא נתונים אלה.
26. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהונח לפניי נחה דעתי שיש לפסוק לתובע הפסדי שכר בתקופה בה לא עבד ו/או לא עבד באורח מלא והיה באי כושר, בהתאם לקביעת המל"ל. אשר ליתר התקופה הנטענת, התובע לא הוכיח כי הוא נעדר מעבודתו הקודמת בעקבות מצבו הרפואי הקשור בתאונה או כי החליף תפקיד במקום העבודה הקודם ואינו יכול לעבוד כמסגר מחמת מצבו בעקבות התאונה ואף כי פוטר על רקע מצבו הרפואי (בחלוף כשנה וחצי לאחר שחזר לעבודה). עדות התובע ביחס להפסדי השכר בעבר היא עדות יחידה של בעל דין (על כל המשתמע מכך), ולא מצאתי לה תמיכה בחומר הראיות, בתום תקופת אי הכושר הזמני נקבעה לתובע נכות מתונה בשיעור 9.75% (נכות שאין בה בנסיבות כדי למנוע מהתובע להמשיך לעבוד), התובע נמנע מלזמן עדים רלוונטיים ביחס לקשייו בעבודה הקודמת והנוכחית (לרבות את אחיו שבנקל ניתן היה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

- להזמינו לעדות), לא הוכח שהתובע אינו יכול לעבוד כמסגר או להרים דברים כבדים (טענות שאינן מגובות באסמכתאות רפואיות) וכאמור, המל"ל קבע במפורש כי אין מניעה שהתובע ישוב לעבודתו.
27. לאמור יש להוסיף, כי בחקירתו הנגדית של התובע התברר כי לאחר שפוטר מהמסגרייה הוא עבד באופן לא מדווח בחברה אחרת כעוזר רצף "כן עבדתי בחברה שאני לא יודע את שמה, לא נתנו לי תלושים, חברה ישראלית..." (עמ' 9 ש' 5-3 לפרוטוקול).
- התובע נמנע מלציין עובדות אלה הנוגעות למקום עבודה נוסף בו עבד לאחר התאונה. לא ניתן לדעת כמה זמן עבד במקום העבודה הנ"ל וכמה השתכר מעבודה זו ובהחלט לא ניתן לשלול כי השתכר שכר זהה לשכרו במסגרייה ואף יותר. גם מסיבה זו, לא מצאתי לפסוק לתובע פיצוי בגין הפסד שכר לעבר בתום תקופת אי הכושר.
28. המוסד לביטוח לאומי קבע את נכויותיו הזמניות של התובע לאחר התאונה, כדלקמן (ת/9):
- א. מיום התאונה (16/09/2015) ועד ליום 31/10/2015, נכות זמנית בשיעור 100% (תקופת דמי הפגיעה).
 - ב. מיום 01/11/2015 ועד ליום 31/12/2015 נכות זמנית בשיעור 30%.
 - ג. מיום 01/01/2016 ועד ליום 31/07/2016, נכות זמנית בשיעור 20%.
 - ד. מתאריך 01/08/2016 ועד ליום 30/11/2016, נכות זמנית בשיעור 10%.
29. כמו כן, בתאריך 08/06/2016 הכירה ועדת הרשות שליד המל"ל בתובע כ- "נכה נזקק" מתאריך 01/11/2015 ועד ליום 31/03/2016, דהיינו כמי שאינו מסוגל לכל עבודה בתקופה זו.
30. אחר האמור, הפסדי השכר של התובע בתקופת העבר הם כדלקמן:
- א. עבור התקופה בה הוכר התובע במל"ל כמי שאינו מסוגל לכל עבודה ולא עבד, ממועד התאונה (16/09/2015) ועד ליום 31/03/2016, התובע זכאי לפיצוי בגין הפסד שכר מלא (7,143 ₪) בסך של 46,429 ₪, ובצירוף ריבית מאמצע התקופה - 49,064 ₪.
 - ב. מיום 01/04/2016 ועד ליום 31/07/2016, יחושב הפסד השכר, לפי נכות זמנית בשיעור 20% - 5,712 ₪, ובצירוף ריבית מאמצע התקופה - 6,009 ₪.
 - ג. החל מיום 01/08/2016 ועד ליום 30/11/2016, יחושב הפסד השכר לפי נכות זמנית בשיעור 10% - 2,832 ₪ ובצירוף ריבית מאמצע התקופה - 2,969 ₪.
31. לסיכום, הפסדי השכר של התובע בתקופת העבר עומדים על 58,042 ₪. לפיצוי יש להוסיף הפסדי פנסיה בשיעור 12.5% (7,255 ₪) כך שסה"כ הפסד שכר בעבר, בצירוף הפסדי פנסיה, עומד על 65,297 ₪.

גרעיה מכושר ההשתכרות

32. אשר לגרעיה מכושר ההשתכרות, כמפורט לעיל, בסיס השכר הוא שכרו של התובע - 7,143 ₪. התובע עותר לפיצוי בראש נזק זה לפי נכות תפקודית בשיעור 15% וחישוב אקטוארי מלא עד גיל 67.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

33. הנתבעת טוענת בתורה כי הנכות שנתורה לתובע נמוכה (עד 10%) ואין מקום לחשב את הגריעה מכוסר ההשתכרות לפי חישוב אקטוארי אלא לקבוע את הפיצוי על דרך האומדנה. בנוסף, נטען שאין מקום לחשב את ההפסד בהתאם להנחה שהתובע יפרוש לפנסיה בגיל 67 אלא בגיל 60, היות שמדובר בתושב הרשות הפלסטינאית (להלן: הרש"פ).

34. תחילה אתייחס לטענת הנתבעת ביחס לגיל הפרישה לתושב הרש"פ העובד בישראל. לעמדת הנתבעת, יש להעמיד את גיל הפרישה מעבודה על גיל 60 ולא גיל 67. סבורני כי דין הטענה להידחות. התובע עובד בישראל במשך שנים (עובר לתאונה וגם היום) ולא מצאתי כל סיבה להניח שיפרוש מעבודה לפני גיל 67 וממילא הנתבעת לא הוכיחה שגיל הפרישה ברש"פ הוא גיל 60.

35. בפסק דינו של כב' השופט יצחק עמית בע"א 3527/15 הקרן הפלסטינית לפיצוי נפגעי תאונת דרכים נ' אחמד אבו שמסיה (01/11/2016) נקבע בעניין זה:

"...להסרת ספק: הדין הישראלי מכיר בהשפעה שיש למדינת התושבות של הניזוק על גובה הפיצוי. כך, הפיצוי לתייר תושב דנמרק, שנפגע בתאונת דרכים בישראל, יחושב בשים לב לעלויות המקובלות במדינה בה הוא מתגורר. בהתאם, כאשר בית המשפט נדרש לקבוע בסיס השתכרות או לפסוק בראש הנזק של עזרת צד ג', עליו להתחשב לשם כך במקום מרכז חייו של הניזוק, כמתחייב מן העיקרון של השבת המצב לקדמותו (ע"א 702/87 מדינת ישראל נ' כהן, פ"ד מח(2) 705, 730 (1994) (להלן: עניין כהן) (להלן: עניין ג'ון כהן); ע"א 750/79 קלאוזנר נ' ברקוביץ, פ"ד לז(4) 449, 461 (1983); אליעזר ריבלין תאונת הדרכים: תחולת החוק, סדרי דין וחישוב הפיצויים, 916 (מהדורה רביעית; 2012) (להלן: ריבלין))."

ודוק, במקרה הנדון התובע עובד שנים במדינת ישראל (עובר לתאונה וגם היום), ובהתאם לחוקי העבודה במדינת ישראל, מעסיקיו שילמו ומשלמים עבורו מס הכנסה וביטוח לאומי. באורח דומה, סביר כי בהתאם לחוק, ככל עובד שכיר אחר העובד במדינת ישראל, הוא יפרוש מעבודה בגיל 67.

36. בהתאם לפסיקה, ככלל, אין בהכרח התאמה בין אובדן ההשתכרות או כושר ההשתכרות, ובין שיעור הנכויות הרפואית והתפקודית. אובדן כושר ההשתכרות נבחן על פי אובדנו של היחיד ותוך התחשבות בכלל נסיבות המקרה.

37. בנדון, שקלתי בין השאר את אופי הפגיעה האורתופדית והשלכותיה על התובע בכלל ועל עיסוקיו בפרט, היום ובעתיד. טענות התובע ביחס למגבלות שנתירו לו סבירות ואולם יש להביא בחשבון כי לתובע נותרה נכות אורתופדית שאינה גבוהה (9.75%) וביחס לנכות כגון דא נקבע בפסיקה ובספרות כי אלה "מטבען שאינן עלולות להשפיע על כושר התפקוד בנוגע להשתכרות, אצל אדם מן היישוב; במקרים כאלה, הנטייה היא שלא לפסוק את הפיצוי לפי אחוזי נכות, אלא מקום שבת-המשפט משתכנע שאפשר שהנכות תהיה בעלת משמעות תפקודית, הוא עשוי לפסוק סכום גלובלי בפריט נזק זה..." (ע"א 66855-07-17 הכשרה חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' פלונית

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

(16/10/2018); רע"א 7798/18 פלונית נ' עדי שושנה (22/11/2018); דוד קציר "פיצויים בשל נזק גוף" 259 (מהדורה חמישית, (2003)).

38. כפי שנפסק לא פעם, גם אם פגיעה ממשית בכושר השתכרותו של התובע אינה צפויה בטווח הקרוב, אפשר שתהיה לנכותו השפעה על יכולתו לעבוד בפרקי זמן מסוימים בעתיד, ובכלל זה אם יאלץ לעזוב את עבודתו הנוכחית ולהשתלב בעבודה אחרת. בנסיבות אלה, הדרך הנאותה לפצות את התובע היא בקביעת סכום גלובלי, שייקח בחשבון את מומו, את גילו ואת שנות העבודה שנותרו לו (השווה: ע"א 395/81 מנחם ברוק נ' הסנה, חברה ישראלית לביטוח, פ"ד לח(1) 537).
39. יוזכר כי על-פי הפסיקה יש לפסוק פיצוי בעתיד גם לאדם שחזר לעבודתו בלא הפסד השתכרות בשל החשש שמומו עלול להפריע לקידומו ולמצויאת עבודה ברמת השתכרות דומה לכשיפלט מאותו מקום עבודה (ע"א 4837/92 אליהו חברה לביטוח נ' ג'ורג' בורבה (23.11.1994)).
40. בנסיבות המקרה דן, בשים לב לטיב עבודת התובע, לעיסוקו ולמקצועו, לשנות העבודה שנותרו לו ולסיכוי שהנכות תגרום לפגיעה בכושר השתכרותו לאור טיבה וטבעה ובהנחת עבודה עד גיל 67, מצאתי שיש לקבוע לתובע פיצוי גלובלי בראש נזק זה, בסכום של 105,800 ₪ (הפיצוי בגבולות 50% מחישוב אקטוארי, בצירוף הפסדי פנסיה).

עזרה לצד ג'

41. בהתאם להלכה, אם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (דוד קציר "פיצויים בשל נזק גוף 424 (התשנ"ח, 1997); ראו גם ע"א 93/73 שושני נ' קראוז ואח', פ"ד כח (1) 277). לכן, השאלה איננה אם התובע קיבל בפועל עזרת צד ג', אלא אם היה זכאי לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לו בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב. התשובה לשאלה האחרונה יכול שתשפיע על שיעורו של הפיצוי.
42. מהתיעוד הרפואי, עולה שהתובע סבל משברים, והיה בתקופת אי כושר ממושכת לאחר התאונה ולבטח נזקק בתקופה זו לעזרה מוגברת של בני משפחה. נוכח שיעור הנכות שנותרה לתובע הוא עשוי להיזקק לעזרה מתונה גם ביחס לתקופת העתיד, לבטח כאשר יתבגר והנכות תכביד על התנהלותו.
43. נוכח נתוני התיק ומכלול נסיבות העניין, אני פוסק לתובע פיצוי גלובלי בראש נזק זה לתקופת העבר והעתיד בסך 35,000 ₪.

הוצאות רפואיות, הוצאות נסיעה ואח'

44. לטענת התובע מאחר שהוא תושב הרש"פ הוא אינו זכאי לקבל טיפולים עפ"י חוק ביטוח בריאות ממלכתי שכן הוצאות החוק חלות על תושבי מדינת ישראל. נטען בנוסף כי המל"ל לא מחזיר את מלוא ההוצאות ואף מקשה על קבלת החזר הוצאות וכי לתובע נגרמו הוצאות בגין נסיעה לצורך קבלת טיפולים רפואיים וטיפול פיזיותרפיה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 58264-04-18 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

45. הנתבעת טוענת כי היות שהתובע נפגע בתאונה שהוכרה על ידי המל"ל כתאונת עבודה, התובע זכאי להחזר מלוא הוצאותיו מהמל"ל ומחקירתו הנגדית אכן התברר שהוא קיבל החזר הוצאות מהמל"ל, הגם שלא טרח להזכיר עניין זה בתצהירו או בסיכומיו.
46. התובע נפגע בתאונת דרכים שהוכרה ע"י המוסד לביטוח לאומי כתאונת עבודה, ולכן בעיקרון מכוסות כל הוצאותיו הרפואיות ע"י המוסד לביטוח לאומי, מכוח הוראות חוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב) התשנ"ה – 1995.
47. יצוין, כי כיסוי זה נרחב מהכיסוי הניתן לנפגע בתאונת דרכים שאינה תאונת עבודה, אשר מכסה מבחינת ההוצאות הרפואיות רק בגדר מה שמצוי בסל הבריאות. על אף האמור לעיל, אין ההוצאות הרפואיות מכוסות במלואן "עד השקל האחרון" ולעיתים ישנם פערים בין ההוצאות בפועל לבין תשלומי השיפוי.
48. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בחומר הראיות ובנסיבות העניין, אני מוצא לפסוק לתובע פיצוי על דרך האומדנה בגין מכלול הוצאותיו בעבר ובעתיד (מעבר להוצאות שהוכרו על ידי המל"ל), בשיעור 2,000 ₪.

נזק לא ממוני:

49. בהתאם לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו ממון, תשל"ו-1976, שיעור הנכות וימי האשפוז, עומד הפיצוי על סך בשיעור 18,185 ₪.

ניכויים:

50. מהפיצוי יש לנכות את התגמולים שקיבל התובע מהמל"ל, בשיעור 87,204 ₪.
51. התובע טוען שיש לפסוק לו פיצוי גם בגין שכר טרחת עו"ד שייצג אותו בהליכים שהתנהלו במוסד לביטוח לאומי, בשיעור 17% ומע"מ מסך התגמולים שקיבל מהמל"ל. לעמדתו, הנתבעת אינה יכולה ליהנות מניכוי המל"ל מבלי לפצות את התובע על ההוצאות בהן נשא (בגין שכ"ט עוה"ד) לצורך ניהול ההליכים במל"ל.
52. הנתבעת טוענת כי דין טענות התובע להידחות.
53. התובע טוען לראש נזק שלא הוכר בפסיקה מנחה. אכן, התובע נדרש לנהל הליכים במוסד לביטוח לאומי בעטייה של התאונה, אך אין הכרח שיהא מיוצג בהליכים אלה ובחירתו לנהל את מהלכיו מול המוסד לביטוח לאומי בדרך זו ולהתחייב לעורך דינו לשכר טרחה, ספק אם יכולה להביא לחיוב הניזוק בהשבת הסכום.
- במקרה דנן, לא הוכח וממילא לא שוכנעתי כי לולא ייצוג על ידי עורך הדין לא הייתה תביעתו של התובע מטופלת כדבעי במוסד לביטוח לאומי (ראו בעניין זה פסד דינה של כב' השופטת אורלי מור-אל בת"א 32672-05-12 ס.ק נ' שפע חברה לייצור ושיווק ארוחות מוכנות (1984) בע"מ (15/09/2017).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 18-04-58264 פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ

54. בנסיבות שפורטו, איני מוצא הצדקה להורות לנתבעת להשיב לתובע את שכר הטרחה ששילם לבא-כוחו, בעבור ייצוגו במוסד לביטוח לאומי.

הערכת הנזקים:

55. מתקבלת הערכת הנזקים הבאה:

א.	הפסדי שכר לעבר בתוספת פנסיה -	₪ 65,297
ב.	גריעה מכושר ההשתכרות בתוספת פנסיה -	₪ 105,800
ג.	עזרת הזולת -	₪ 35,000
ד.	הוצאות רפואיות ונסיעה -	₪ 2,000
ה.	נזק לא ממוני -	₪ 18,185
ו.	בניכוי תגמולי מל"ל -	₪ 87,204
סה"כ -		₪ 139,078

סוף דבר

56. הנתבעת תשלם לתובע סך בשיעור 139,078 ₪, בתוך 30 יום, בצירוף ריבית והצמדה עד מועד התשלום בפועל.

57. כמו כן תישא הנתבעת בהוצאות התובע בסך 4,000 ₪, ובשכר טרחת עו"ד בשיעור של 15.21% מן הסכום שנפסק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום מהיום.
פסק הדין מותר בפרסום שעה שהוא אינו כולל פרטים מזהים של התובע.

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"א, 18 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

דב גוטליב, שופט